

# Tot el suport a la #VAGAEDUCACIÓ: la lluita continua

written by Lluita Internacionalista | 28 de març de 2022

Els centres d'ensenyament han dit prou després dels anuncis del conseller Cambray dels canvis, sense temps per dur-los a terme en condicions, del currículum, i d'un avançament d'inici de curs que, a més d'imposat, genera moltes incerteses organitzatives.

Els deu anys de retallades persistents, la pèrdua de democràcia als centres docents que ha estat progressiva i de 2 anys fent front a la COVID, sense els recursos necessaris i amb protocols desconcertants han passat factura. Segons el lema que va impulsar inicialment la CGT i que han fet seus la resta de sindicats i el conjunt del moviment: **«no són 5 dies de vacances, són 10 anys de retallades»**. Per molt que el Departament d'Educació, amb la col·laboració de la majoria de mitjans de comunicació, hagi volgut posar el focus en la qüestió del calendari, aquest ha estat només el detonant, la gota que ha fet vessar el got. Una de les qüestions més importants de cara als dies que venen de vaga serà **continuar incrementant el suport de famílies, AFFAC i del conjunt de la societat** en aquest mateix sentit: que aquesta lluita va de revertir les retallades i la privatització a l'educació pública, que han imposat els darrers governs.

La convocatòria de cinc dies de vaga per part de tots els sindicats amb representació a l'educació pública va suscitar dubtes, inicialment, en part del personal educatiu per no haver estat debatut prèviament en assemblees. Això no obstant, aquesta contundent convocatòria ha resultat un revulsiu i ha representat un augment de la participació en les assemblees i també una major implicació del professorat com no es veia en

una dècada. La conseqüència: l'enorme força mostrada en aquestes primeres jornades, que ja han provocat que el Departament comenci a moure fitxa.

La resposta del conseller Cambray a l'enorme vaga i mobilització del primer dia va ser aplicar un increment salarial a les direccions «amb avaluació positiva» per intentar tornar a posar-les del seu costat, després de constatar que moltes han estat protestant i s'han mobilitzat al costat dels companys de centre. Posteriorment, hi ha hagut un degoteig d'anuncis de mesures, menors i maquillades, que suposarien una lleu millora en relació amb la situació actual, però que estan encara molt lluny de les peticions que la plataforma reivindica, i que no inclouen cap de les mesures essencials reclamades com són el retorn a l'horari lectiu setmanal anterior a les retallades (18 hores a secundària i 23 a primària) o la reducció real i generalitzada de les ràtios (no només dels grups d'EI3) que haurien de suposar, en ambdós casos, un increment significatiu de les plantilles. Alhora, l'endemà de la vaga per la llengua del 23M, en lloc de blindar realment el català a l'escola, **ERC anunciava un acord que suposa un atac a la immersió lingüística encara més greu que la mateixa sentència del 25%, ja que inclou l'ús del castellà a la resta d'àrees sense definir-ne el percentatge.**

**La força demostrada els primers tres dies de vaga evidencia que cal anar a totes:** difícilment ERC, partit del govern i del conseller Cambray, podrà assumir gaire més temps el desgast polític que li suposa aquest pols, ni mantenir el provocador consens, sense precedents, que hi ha en contra seva, ni tampoc pot continuar justificant la manca de finançament que pateix l'escola pública: un 3% del PIB quan la mateixa LEC diu que ha de ser un 6%.

A més del suport de les famílies, és essencial la **participació dels i de les estudiants** a les properes vagues, com sembla que així serà. Alhora, cal tenir ben present i ser fidels a les demandes concretes del **personal interí** que ha protagonitzat

recentment la lluita més rellevant dels darrers anys exigint un concurs de mèrits basat en el temps treballat en lloc de l'actual model d'oposicions.

Una altra de les qüestions més importants a millorar és la d'incorporar a la lluita el conjunt de **personal no docent que treballa als centres educatius: personal de suport (TEEI, TIS, vetlladores, etc.), PAS i companyes del lleure**, que pateixen situacions realment precàries a mans d'empreses privades davant de les quals se n'ha d'exigir la internalització. De la mateixa forma, caldria recordar i afegir a personal d'**escoles bressol i companyes d'universitats**, també en situacions molt precàries, com ara les **doctorandes**. És molt important no deixar cap company/a enrere i aixecar també totes les reivindicacions dels diversos col·lectius de l'educació, per solidaritat de classe, però també per tenir més força per guanyar.

I possiblement, l'element més important de cara a la continuïtat de la lluita, més enllà de les jornades de vaga del 29 i 30 de març, serà **traspassar el poder de decisió de fins a quan i de com ha de seguir la lluita a les assemblees de treballadores dels centres educatius**. Els sindicats convocants de les cinc vagues han reiterat que és fonamental la unitat. Doncs bé, la millor unitat possible, i que no exclou la participació dels sindicats, és aquella que inclou el màxim nombre possible de les treballadores que hauran de participar de les mobilitzacions que se'n derivin. En un moment com l'actual, cal recordar la vaga indefinida de Ses Illes i quins van ser els elements que la van fer tombar: el Decret de Trilingüisme (TIL), gran part de la desinversió que patien, i el mateix govern del PP de Bauzà: assemblees de treballadores amb gran participació, una coordinadora d'aquestes assemblees, empena per tirar endavant una vaga indefinida i la capacitat d'aconseguir un enorme suport social.

Tant de bo, aquesta vaga a l'educació pública sigui l'espurna

que prengui la del conjunt dels serveis públics per reclamar els recursos que calen i contra la privatització que pateixen. Cal un pas endavant de la Taula Sindical de Catalunya per aglutinar les lluites i les necessitats vitals de la gent treballadora i coordinar un pla de mobilitzacions que avenci cap a la vaga general! Finalment, es fa cada cop més evident la necessitat de construir una alternativa política des de l'esquerra, que no faci de crossa de cap govern que estigui al servei dels interessos de la burgesia, sinó que defensi de manera independent i nítida els interessos dels i de les treballadores.

Si seguim, estenem i democratitzem més aquesta lluita: la guanyarem!!